

[Undervisningsministeren.]

tidspunkt; jeg havde fornemmelsen af, at det kunne gå omtrent sådan, som det nu er gået.

Så nævnte hr. Poul Schlüter og andre — jeg tror, det bl. a. var hr. K. Helveg Petersen og hr. Diderichsen — at vi måtte se at komme over på et retsprincip. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, som det også fremgår af lovforslaget, at det netop er en af de ting, jeg har bedt von Eyben-udvalget om at se på; men vi må jo have materialet, før vi kan tage stilling til det. Tanken er mig altså på ingen måde fremmed, og jeg vil også gerne sige, at vi jo har haft den vældige fordel ud af pristals- og elevtalsreguleringen, at vi i vor administration, siden vi fik denne regulering, er kommet et retsprincip så nær, som vi næsten overhovedet kan — jeg indrømmer på administrativ basis, og det er selvfølgelig ikke det samme som at indføre det i lovens paragraffer. Men fra samme dag, man fik reguleringen i elevtal og pristal, kunne man lægge dog noget fastere normer, end man før kunne.

Hr. Poul Schlüter var ligesom hr. Enggaard igen inde på at tale om udbygning via lån. Herom må jeg måske udtrykke mig på den måde, at der jo er forskel på at sikre lige adgang til understøttelse og lige adgang til uddannelse; det tror jeg heller ikke vi er uenige om. Det er en temmelig let og overskuelig opgave at lave lige adgang til understøttelse, f. eks. ved hjælp af en låneordning, men jeg tror ikke, det sikrer lige adgang til uddannelse, og det er i hvert tilfælde det, der efter min mening må være målet — det er vel i øvrigt også det, vi er enige om.

Hr. Morten Lange mente, at vi kunne hente modeller i andre landes lovgivning. Det er jeg ikke så sikker på, men jeg kan måske i udvalget få at vide, hvor det er, der skulle være sådanne vældig færdige modeller. Det er ikke mit indtryk, heller ikke fra det, jeg har hørt fra udvalgsarbejdet, at det er noget, vi lige kan springe ind i.

Hr. Morten Lange spurgte også i forbindelse med persontilskuddene, om vi kunne bygge videre for at nå over til noget i retning af den svenske ordning. Jeg kender ikke den svenske ordning i enkeltheder, men jeg

kender dog i hvert fald det til den, at de $\frac{4}{5}$ af støtten er lån, og jeg tror altså personlig ikke, at det løser rekrutteringsproblemerne.

Hr. Morten Lange nævnte, at det vist ikke i alle tilfælde var så godt med elektronisk databehandling. Der er jo ingen grund til, at vi spiller med skjulte kort for hinanden; hr. Morten Lange tænker på forholdene ved Københavns universitet, og jeg skal gerne på den givne foranledning indrømme, at der i starten er sket en række fejl og opstået vanskeligheder i forbindelse med elektronisk databehandling ved uddelingen af Ungdommens Uddannelsesfonds midler på Københavns universitet. Det har man også i bestyrelsen været klart opmærksom på; man har bedt Københavns universitet om at fremsende et materiale om, hvordan det egentlig er gået til. Vi fik dette materiale dagen før skærtorsdag, så jeg tror, man vil forstå, at der er grænser for, hvad vi har kunnet nå at gøre ved det; det er ret omfattende. Jeg kan dog sige, at stipendieudvalgets formand meget ærligt anvender ordet „fiasko“ på side 1 i beskrivelsen af, hvordan det er gået i år. Vi er altså fuldkommen klar over, at der er nogle problemer, men man gør på universitetet, hvad der overhovedet er menneskelig muligt for at klare de problemer, der er opstået, og man følger det fra Ungdommens Uddannelsesfonds bestyrelse meget nøje. Der kan jo ske den slags ting med en nyordning, men alle gode kræfter er sat ind på at sørge for, at der ikke sker for meget i den anledning.

Hr. Diderichsen spurgte, om vi ikke kunne bede von Eyben-udvalget fremskynde sit arbejde. Det har vi virkelig gjort, selv om jeg ikke tror, det er nødvendigt; udvalget vil meget gerne være færdig med denne opgave. Men jeg må sige, at jeg egentlig ikke helt forstår, at hr. Diderichsen bebrejdede mig manglende logik, for jeg må tillade mig at bebrejde hr. Diderichsen manglende logik. Jeg synes egentlig, det var en ejendommelig form for logik at sige, at jeg inden sommerferien, hvis udvalget ikke var færdig inden tingets ferie, skulle give en redegørelse, så vi vidste, hvor vi stod. Hvis hr. Diderichsen mente, at vi skulle tvinge udvalget til at være færdig i løbet af et par måneder, tror jeg ikke, det er klogt.